

HỘI THỨ NHẤT LÃNG TỬ BÁN MÌNH

Tiếng cầm ca dìu dặt, tiếng cười nói huyền ảo vang động cả nửa thành Trịnh Châu. Tân khách từ tám nẻo nô nức đổ về dự đại yến nhân dịp khai trương doanh nghiệp của Đường gia lão điểm sau một năm đóng cửa. Đường gia lão điểm đã từng lừng danh khắp giang hồ với cơ nghiệp rất lớn chiếm diện tích suốt hai dãy phố, chỉ riêng tiền điện đã có tới hai đại môn dẫn vào các khách điểm, tửu lâu riêng biệt rất tiện lợi cho khách nhân, bởi thế nghề làm ăn ở đây đã từng hết sức hưng thịnh.

Một năm trước, vì phu thê điểm chủ Đường Quyên gặp bất hạnh mà buộc phải đình nghiệp, thì đúng một năm sau độc nữ của họ là Đường Du Bình tái khai trương doanh nghiệp lừng danh này, chấn hưng Đường gia lão điểm.

Trước hai đại môn căng những tấm vải điều lớn, chằng đèn kết hoa vô cùng lộng lẫy, chẳng những khách mời mà ngay cả tửu khách hoặc khách trọ cũng được chiêu đãi miễn phí. Vì thế người đổ về đây như đình như hội, cảnh tượng náo nhiệt chưa từng có.

Đại tổng quản Phạm Giang và nhị tổng quản Khâu Tử Dực đứng ngoài đại môn ân cần chào đón tân khách, bất kể khách được mời hay kẻ lỡ đường, khách thập phương đều được nồng nhiệt mời vào dự yến.

Cả trăm bàn yến tiệc xếp thành năm dãy ở tiền viện rợp bóng cây với diện tích cả mẫu đất đã đông nghịt người, tiếng âm nhạc, tiếng cười nói chẳng khác gì chợ vỡ.

Tới giờ khai mạc, đại tổng quản Phạm Giang phải đỏ mặt tía tai cố hết sức gào lên mới lấy lại được trật tự:

- Xin chư vị tân khách và bằng hữu gần xa im lặng cho một lúc.

Quả nhiên tiếng huyền ảo lặng đi. Nhị tổng quản Khâu Tử Dực tiếp lời:

- Chư vị! Bây giờ tề điểm chủ Đường đại tiểu thư xin kính rượu chư vị!

Từ hành lang lập tức xuất hiện một thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, uyển chuyển bước tới bàn trống ngay trước sảnh môn. Nên dùng tám từ sau đây để hình dung thiếu nữ đó: "Đẹp như đào lý, lạnh tựa băng sương".

Thiếu nữ tiếp đón chén rượu từ tay một tiểu ty cất giọng trong như tiếng bạc:

- Chư vị tiền bối và các bằng hữu xa gần. Hôm nay đường gia lão điểm tái khai trương, được chư vị ưu ái bớt chút thời gian vàng ngọc quang lâm góp vui cùng tề điểm, Đường Du Bình tôi vô cùng cảm kích xin lấy chén rượu nhạt kính cùng chư vị để biểu thị lòng cảm tạ. Hy vọng sau này tề điểm vẫn được chư vị yêu mến, giúp đỡ như trước kia, lúc phụ mẫu vẫn còn tại thế, được như thế, tiểu nữ vạn phần cảm tạ.

Nói xong nâng cao ly rượu hướng sang tân khách bốn phía rồi dốc ly uống cạn. Tân khách nhao nhao đứng cả lên, tay nâng cao ly rượu nhất loạt uống hết rồi mới ngồi vào nguyên vị.

Cuộc thù tạc bắt đầu, còn huyền ảo hơn trước mấy phần. Đường đại tiểu thư rời khỏi cuộc hội yến uyển chuyển lùi về hậu sảnh. Mấy chục gia nhân, tiểu nhị không

ngọt tay tiếp rượu và đồ ăn thức nhắm. Cuộc vui kéo dài cả canh giờ vẫn còn chưa dứt. Trong bàn gận đại môn bên tả có tám khách nhân thì hai vị đã rời tiệc, hai vị khác nằm sấp xuống bàn ngáy vang, còn lại bốn người vẫn tiếp tục nhấm nháp.

Trong bốn khách nhân này có một lão đầu râu tóc bạc trắng, còn lại ba người kia đều trẻ tuổi nhưng vẻ ngoài lại hết sức khác nhau, một gầy đét như con vượn, người thứ hai lại rất cường tráng uy mãnh còn người thứ ba dáng như một thư sinh nhưng căn cứ vào nhãn quang sáng quắc hữu thần, có thể đoán rằng đó là một cao thủ trên giang hồ. Thư sinh đội chiếc mũ lá trùm mắt gần nửa khuôn mặt, nên nhìn có vẻ thần bí. Có lẽ lão đầu tóc bạc đã cơm no rượu đủ nên buông đĩa xuống đưa tay áo quạt ngang miệng rồi lấy một chiếc tăm cắm vào miệng để chứng tỏ mình đã kết thúc việc ăn uống.

Chợt thiếu niên gầy như vượn cất tiếng:

- Đại ca đi hỏi việc được rồi!

Thiếu niên cường tráng uy mãnh tiếp lời:

- Chúc đại ca thành công!

- Ồ.

Thiếu niên thư sinh chỉ ờ một tiếng, hẳn là kẻ được hai thiếu niên kia gọi là đại ca. Lão đầu xĩa răng xong đưa tay áo quạt mép lần nữa rồi chợt đưa mắt lướt qua ba thiếu niên ngồi cùng bàn nhưng không nói với ai mà lẩm bẩm một mình:

- Chỉ bằng vào một nữ nha đầu kia mà dám hoài vọng trùng hưng Đường gia lão điểm sao? Hừ! Khó đấy! Còn chỉ nhằm mục đích làm ăn để kiếm tiền thì cần gì chứ?

Không ai góp chuyện. Lão đầu ngúc ngắc chiếc đầu bạc, tự hỏi:

- Chẳng lẽ hôm nay mọi người đến đây uống rượu đều là bằng hữu cả chăng?

Vẫn không ai lên tiếng. Lão nhân thở dài tiếp:

- Chẳng biết Đường lão lão nhằm mục đích gì? Một cô nương thì làm sao đáng đáng được những chuyện mua bán đặc biệt như vậy? Thật là...

Lão lại ngúc ngoắc đầu nói:

- Thật là nghĩ không ra!

Thiếu niên gầy như vượn chợt nhíu mày hỏi:

- Lão đầu, ngươi lái nhải gì thế?

Lão nhân trừng mắt sừng sộ:

- Tiểu tử ngươi sao không kể lớn bé gì cả? Há gọi người tuổi tác như ta với hai chữ lão đầu? Thật chẳng hiểu đạo lý gì. Thiếu niên gầy như vượn bỗng cười khanh khách, đầu dụi:

- Thất lễ! Thất lễ! Vậy lão nhân gia còn ăn uống tiếp được chứ?

Lão nhân lắc đầu:

- Kể ra thì vẫn còn dùng được, nhưng để dành cho ngươi! Chỉ trừ gổ đá thì chớ gặm, còn các thứ bổ béo này thì nên nốc cho nhiều vào. Còn trẻ tuổi như thế mà chỉ còn da bọc xương trông chẳng ra hồn người gì cả.

Thiếu niên gầy như vượn không giận lại cười đáp:

- Tạng người nó vậy biết sao? Càng ăn càng gầy! Chưa chừng béo lên là toi mạng!

Lão nhân không nhịn được cười hô hố nói:

- Tiểu tử người nói vậy chẳng phải không có lý! Đã thế chớ gắng nuốt thêm, và chẳng kéo dài được mấy năm khổ nạn.

Nói xong lướt mắt nhìn ba người lần nữa rồi đứng dậy bỏ đi.

Thiếu niên thư sinh được xưng là lão đại nhìn theo lão nhân một lúc rồi nói:

- May mà các người ít xông pha trên giang hồ nên chưa gặp chuyện gì tệ hại... Có biết lão đầu đó là ai không?

Thiếu niên cường tráng uy mãnh nói:

- Chỉ do lão tam lảm lời. Đại ca, hấn là ai vậy?

Lão đại hỏi:

- Các người từng nghe qua một nhân vật đã thành danh gọi là Vô Tình Lão Nhân chưa? Thiếu niên cường tráng tỏ vẻ kính hãi:

- Thật không ngờ đó là Vô Tình Lão Nhân.

Thiếu niên gầy như vượn được gọi là lão tam có lẽ chưa nghe danh hiệu này hỏi:

- Nhân vật đó được coi là chính phái hay tà phái?

Lão đại xua tay:

- Bất kể hấn là chính hay tà nhưng đừng dây vào là hơn. Bây giờ ta đi làm công chuyện đây! Các người nhớ đừng gây chuyện rắc rối. Coi như lúc này chúng ta chính thức chia tay!

Dứt lời sửa lại y phục rồi hướng vào hậu viện đi vào!

oOo

Lão đại vừa qua khỏi trung viện thì bị đại tổng quản Phạm Giang chặn lại.

- Bằng hữu, trong này là nội gia rồi!

Lão đại gật đầu:

- Tại hạ biết!

Đại tổng quản Phạm Giang hỏi:

- Chẳng lẽ bằng hữu có gì chỉ giáo?

Lão đại đáp:

- Tại hạ muốn gặp tân điểm chủ của các vị là Đường đại tiểu thư.

- Có chuyện gì sao?

- Đương nhiên!

- Chuyện gì vậy?
- Chuyện mua bán
- À ...

Phạm Giang thốt lên một tiếng vẻ ngạc nhiên, đưa mắt nhìn thiếu niên thư sinh từ đầu tới chân rồi nhú mày hỏi:

- Bằng hữu chưa say chứ?

Lão đại cười nhạt nói:

- Các vị khai trương mời khách mà còn sợ khách uống say ư? Chẳng lẽ tiếc rượu?

Phạm Giang gật đầu:

- Thôi được ... Vậy bằng hữu định mua hay bán?
- Bán!

- Bán vật gì vậy?

Lão đại cười đáp:

- Khi gặp Đường đại tiểu thư tại hạ sẽ nói. Vật mà tại hạ định bán chính là cái mà quý điểm chủ đang cần.

Phạm Giang lắc đầu:

- Nếu bằng hữu không chịu nói lão phu đành thất lễ.

Lão đại bỗng phóng ánh mắt sắc lạnh nhìn vị đại tổng quản. Phạm Giang phát run khi bắt gặp tia mắt đó. Trong ánh mắt không những chứa đựng uy lực kinh nhân buộc đối phương phải phục tùng một cách không tự giác mà còn biểu thị công lực vô cùng thâm hậu. Chẳng lẽ một thiếu niên mới ngoài hai mươi tuổi mà đã có công lực thượng thừa đến thế?

Lão đại nghiêm giọng hỏi:

- Phạm tổng quản thật muốn ngăn cản ta?

Phạm Giang vẫn không chịu nhượng bộ:

- Trước hết bằng hữu xin cho biết lai lịch!
- Tại hạ là Lộ Vân Phi! Còn lai lịch thân thế không thể phụng cáo.
- Nếu lão phu kiên quyết đòi hỏi?
- Vậy tại hạ phải tự mình vào gặp Đường đại tiểu thư.

Phạm Giang nổi giận hừ một tiếng hỏi:

- Bằng hữu có biết Đường gia lão điểm mua bán thứ gì là chính yếu hay không?

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Đương nhiên biết. Quý điểm chuyên bảo hộ nhân đầu tiêu. Phạm Giang không khỏi sửng sốt mở to mắt nhìn đối phương hỏi:

- Bằng hữu! Người buộc phải nói rõ mục đích vào đây làm gì?
- Tại hạ đã nói từ trước, đến bàn về chuyện mua bán.

- Vậy thì cứ bàn với lão phu cũng được.

Lộ Vân Phi lắc đầu:

- Xin lỗi! Việc này tại hạ chỉ có thể bàn với Đường đại tiểu thư thôi!

Phạm Giang vẫn gặng hỏi:

- Nhằm mục đích gì?

- Tại hạ đã nói có đồ vật muốn bán.

Giọng Phạm Giang đã lộ vẻ bất bình:

- Bằng hữu chớ coi thường Đường gia lão điếm!

- Phạm tổng quản! Nghề làm ăn là phải tìm cách sinh lợi nhuận và làm ra được tiền, muốn thế tốt nhất là đừng để mất hòa khí. Chắc tổng quản đã làm ăn nhiều năm ở đây, tại hạ không tiện nhiều lời nhưng lập trường rất kiên định.

Chợt có tiếng lanh lảnh của Đường đại tiểu thư vọng ra:

- Phạm tổng quản, có việc gì vậy?

Phạm Giang quay lại trả lời:

- Có một bằng hữu muốn gặp tiểu thư để bàn chuyện mua bán.

Đường đại tiểu thư từ hoa sảnh hiện ra hỏi:

- Thế nào?

Phạm Giang chỉ vào Lộ Vân Phi nói:

- Vị này bảo rằng có vật muốn bán nhưng nhất định đòi gặp đại tiểu thư cho bằng được.

- À!

Đường đại tiểu thư đến gần nhìn khách từ đầu đến chân với ánh mắt dò xét một lúc, nét mặt trở nên có thiện cảm.

Lộ Vân Phi hành lễ nói:

- Tại hạ Lộ Vân Phi, trước hết xin đa tạ về buổi thịnh yến hôm nay.

Đường đại tiểu thư cười hoàn lễ:

- Khéo nói! Lộ bằng hữu...

Lộ Vân Phi ngắt lời:

- Tại hạ có một thứ hàng mà đại tiểu thư lúc này đang cần mua.

Đường đại tiểu thư nhíu mày hỏi:

- Thế ư? Đó là thứ gì vậy?

Lộ Vân Phi chợt nghiêm giọng:

- Đường đại tiểu thư là chủ nhân của một thương điếm lớn, chẳng lẽ không thể mời tại hạ vào bàn chuyện làm ăn một cách đường hoàng hơn?

Đường đại tiểu thư có phần bối rối:

- à! Mời Lộ bằng hữu!

Rồi chỉ tay vào hậu sảnh ra ý mời khách.

Phạm Giang còn định nói gì nhưng bị Đường đại tiểu thư dùng ánh mắt ngăn lại. Lộ Vân Phi ung dung đi thẳng vào hậu sảnh, Đường đại tiểu thư rất tự nhiên đi sánh đôi với khách cùng vào. Phạm Giang lộ vẻ lo lắng đi theo sát ngay sau hai người, vận công phòng bị mọi bất trắc.

Vào hậu sảnh, đại tiểu thư phân ngôi chủ khách an tọa, Phạm Giang đứng cách họ vài bước, mắt không rời mọi cử động của Lộ Vân Phi.

Đường đại tiểu thư lạnh lùng hỏi:

- Lộ bằng hữu muốn bán vật gì xin hãy nói đi.

Lộ Vân Phi buông gọn hai tiếng:

- Tính mạng!

- Cái gì?

Đường đại tiểu thư đứng phất lên, mặt biến sắc. Đại tổng quản Phạm Giang mở to mắt, thần tình hết sức căng thẳng, trợn nhìn Lộ Vân Phi.

Trái lại, vị khách tỏ ra hết sức bình tĩnh.

Chỉ một lúc, Đường đại tiểu thư trấn tĩnh lại, thần sắc khôi phục như thường, chậm chậm ngồi xuống ghế. Đối với một nữ nhân, có được thái độ trấn định như thế đã là rất hiếm.

Lộ Vân Phi vẫn đều giọng:

- Tại hạ tới đây thành tâm thành ý bán tính mạng mình.

Đường đại tiểu thư hỏi:

- Cách bán thế nào?

- Đương nhiên trước hết phải định giá như các loại hàng khác.

Đường đại tiểu thư hỏi:

- Bằng hữu vừa nói tôi cần mua thứ hàng đặc biệt này. Có căn cứ gì chứ?

Lộ Vân Phi điềm tĩnh trả lời:

- Việc làm ăn tốt ở vụn khí, đại tiểu thư đã kế thừa tiên nghiệp chắc kiêm luôn nghề bán mạng bảo tiêu. Bởi vậy cần những người không biết tiếc mạng mình hành sự, đổi mạng sống lấy tiền tài, tại hạ thuộc hạng người như vậy.

Đại tổng quản Phạm Giang chột chên lời:

- Lộ bằng hữu! Người bán tính mạng của mình đương nhiên có mục đích gì đặc biệt?

Đường đại tiểu thư nghiêm nghị nhìn tên thủ hạ nói:

- Đại tổng quản! Người hỏi câu đó thật thừa. Nếu người ta có mục đích đặc biệt, cố che giấu còn chưa được, ai lại nói lộ ra?

Nói xong quay sang nhìn xoáy vào mắt Lộ Vân Phi. Phạm Giang đỏ mặt nín lặng.

Lộ Vân Phi cười ha hả đáp:

- Đường đại tiểu thư quả thật là con người giỏi ăn nói! Xét thật tình thật lý thì đúng như vậy, thế nhưng tại hạ chỉ có một mục đích rất đơn giản.

- Bằng hữu có thể nói ra không?

- Tại hạ từ nhỏ vốn là kẻ vong mạng trong giang hồ nên được hoàn cảnh rèn luyện rất thích hợp với công việc của quý điểm, bởi thế tình nguyện làm nhân đầu tiêu sư.

Dừng một lúc lại tiếp:

- Tại hạ nói đều thực tâm thực ý. Nếu đại tiểu thư không mua được hoặc không dám mua, đương nhiên tại hạ không thể gượng ép.

Câu cuối cùng tỏ ra rất có trọng lượng. Đối với Đường đại tiểu thư đó là sự khiêu chiến. Đường đại tiểu thư đưa mắt nhìn khách lạnh lùng hồi lâu, cuối cùng mới lên tiếng:

- Nghề làm ăn ở đây mà không dám mua tính mạng của một vài người chịu bán thì quả là chuyện nực cười. Bằng hữu nêu giá đi!

Phạm Giang lại chen lời:

- Đại tiểu thư! Bỏn điểm xưa nay chưa có tiền lệ đó.

Đường đại tiểu thư gật đầu:

- Không sao! Đại tổng quản, ta có lý do của mình!

Lộ Vân Phi trầm tĩnh nói:

- Giá cả tại hạ sẽ đưa ra đây không cao. Cứ mỗi chuyến bảo tiêu xin nhận một phần ba lợi nhuận.

Khuôn mặt lạnh lùng của Đường Du Bình chợt lộ một nét cười, không biết đang biểu thị điều gì:

- Đúng là giá không cao, giá cả rất công bằng!

Lộ Vân Phi hỏi:

- Vậy là đại tiểu thư chấp nhận mua chứ?

Đường Du Bình không trả lời tiếp tục hỏi tiếp:

- Nếu đối với những chuyến tiêu miễn phí thì sao?

Lộ Vân Phi trả lời ngay không cần suy nghĩ:

- Đương nhiên những vụ này thì không thể tính theo cách thông thường, nhưng cũng phải thỏa thuận riêng.

Đường đại tiểu thư trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bất cứ ai đến bỏn điểm làm nhân đầu tiêu sư tất phải thỏa mãn hai điều kiện...

- Xin đại tiểu thư cho biết!

Đại tổng quản Phạm Giang định mở miệng thì Đường Du Bình đã xua tay nói:

- Điều kiện thứ nhất là phải lập thế trọng tuyệt đối trung thành chấp nhận bỏ mạng chứ không bỏ tiêu.

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Có thể tại hạ chấp nhận. Đường Du Bình tiếp:

- Điều kiện thứ hai là cần phải có một người đủ tín nhiệm bảo lãnh.

Lộ Vân Phi nhíu mày hỏi:

- Người bảo lãnh ư?

Phạm Giang trả lời thay:

- Đúng thế! Người bảo lãnh phải đủ tín nhiệm đối với đại tiểu thư chúng ta.

Lộ Vân Phi cắn môi nói:

- Cái này, thì hơi khó đây. Tại hạ vốn là kẻ vong mạng, các bằng hữu quen đều là hạng người như thế cả, nói gì đến danh vọng? Bởi thế đại tiểu thư khó tín nhiệm.

Phạm Giang tỏ ra quả quyết:

- Vậy thì đành làm bằng hữu thất vọng!

Lộ Vân Phi trầm ngâm giây lát rồi chợt nói:

- Đúng rồi! Tại hạ nghĩ tới một người sẽ không có ai được đại tiểu thư tín nhiệm hơn.

Đường Du Bình tò mò hỏi:

- Ai thế?

- Đường đại lão lão!

-Ồ!

Cả Đường Du Bình lẫn Phạm Giang cùng sùng sốt ồ lên một tiếng.

Đường Du Bình nhìn xoáy vào mắt Lộ Vân Phi hỏi:

- Cái gì? Người nói gia tổ mẫu ư?

Lộ Vân Phi gật đầu khẳng định:

- Không sai! Chính là lão nhân gia!

- Người quen biết gia tổ mẫu hay sao?

Lộ Vân Phi lắc đầu cười đáp:

- Chưa gặp lần nào. Nhưng tại hạ tin chắc rằng Đường đại lão lão sẽ chấp nhận bảo lãnh.

Phạm Giang cố nén giận, nhưng không giấu được sự hậm hực:

- Bằng hữu định giỡn mặt chúng ta sao?

Vừa lúc ấy chợt một phụ lão nhân tóc bạc như sương từ hậu sảnh bước ra. Đường Du Bình kêu lên:

- Lão lão!

Phạm Giang cúi thấp người cung kính:

- Lão phu nhân!

Lộ Vân Phi đứng lên chậm rãi bước tới hai bước ôm quyền nói:

- Giang hồ mạt học Lộ Vân Phi bái kiến đại lão lão!

Đường đại lão lão không nói gì, chiếu ánh mắt sáng quắc nhìn vào mặt Lộ Vân Phi như hai mũi dao khiến người ta có cảm giác như có luồng điện chạy khắp cơ thể. Có thể hình dung uy lực của ánh mắt đó là tấm kính chiếu yêu khiến đối phương phải lộ rõ chân tướng của mình, phơi bày bản chất ra, không thể dấu diếm được gì. Lộ Vân Phi điềm tĩnh chịu đựng ánh mắt đó, vẫn nhìn thẳng vào mắt đối phương không lẩn tránh.

Cuối cùng Đường đại lão lão cất tiếng:

- Người muốn làm nhân đầu tiêu sư ư?

Âm thanh tuy không lớn nhưng làm nhức cả lỗ nhĩ.

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Đúng thế!

- Người là Lộ Vân Phi?

- Không sai!

- Người muốn lão thân bảo lãnh cho người?

- Phải!

- Căn cứ vào đâu mà người tin rằng ta sẽ làm việc đó?

Lộ Vân Phi đáp:

- Người ta nói rằng Đường đại lão lão không những võ công cao tuyệt mà còn có trí tuệ siêu nhân, chỉ cần nhìn qua là có thể phân biệt được thiện ác chính tà. Tại hạ cả gan muốn chứng thực điều này.

- Ha ha ha. Đường đại lão lão đột nhiên cất một tràng cười vang dội. Cả Đường Du Bình và Phạm Giang đều lo lắng bất an, riêng Lộ Vân Phi vẫn trấn định như thường.

Hồi lâu, Đường đại lão lão thôi cười nói:

- Được, lão thân bảo lãnh cho người.

Phạm Giang run giọng kêu lên:

- Lão nhân gia...

Đường đại lão lão khoát tay, nhìn Đường đại tiểu thư ra lệnh:

- Du Bình! Lưu dụng hẩn!

Đường Du Bình ngập ngừng giây lát rồi gật đầu:

- Xin tuân lệnh!

Lộ Vân Phi chấp tay nói:

- Tại hạ rất lấy làm vinh hạnh, xin đa tạ!

Đường Du Bình quay sang Phạm Giang bảo:

- Đại tổng quản, hãy đưa Lộ bằng hữu đến xem chỗ ở sẽ được dành cho tiêu sư!

Phạm Giang cúi đầu lĩnh mệnh:

- Dạ!

Rồi cúi đầu chào đại lão lão, sau đó nói với Lộ Vân Phi:

- Lộ bằng hữu xin theo lão phu!

Lộ Vân Phi lần nữa chấp tay cáo từ hai vị chủ nhân đi theo Phạm Giang rời hậu sảnh.

Chờ cho hai người khuất sau cửa, Đường Du Bình mới nói:

- Lão lão, diệt nhi không hiểu vì sao lão nhân gia lại bảo lãnh một kẻ lạ không rõ lai lịch như vậy?

Đường đại lão lão ôn tồn đáp:

- Hải tử, căn cứ vào thể chất thư sinh nhưng thái độ điềm tĩnh kiên định như vậy, đủ biết thiếu niên đó là nhân tài hiếm có, đủ cả mưu dũng. Hắn có thể đối thị với ta mà mặt không đổi sắc chứng minh không có tà tâm. Nhãn quang của hắn toát ra nội lực không phải tầm thường. Chúng ta rất cần những trợ thủ đây bản lĩnh như vậy.

Đường Du Bình vẫn hồ nghi:

- Thế nhưng, lão lão! Lòng người khó đoán, và chúng ta không thể mạo hiểm...

- Hải tử! Ta đã có biện pháp! Nếu người này lừa qua được ánh mắt ta thì quả là một nhân vật vô cùng đáng sợ. Trong trường hợp đó, dù có cự tuyệt thì hậu quả cũng nghiêm trọng không kém.

Đường Du Bình lắc đầu:

- Nhưng tiểu diệt vẫn hoài nghi lai lịch của hắn...

- Hải tử! Người đã kế thừa sự nghiệp của cha người, vì thế cốt yếu là phải duy trì cho được uy danh của Đường gia lão điểm. Việc đó không phải đơn giản. Cha mẹ người...

Nói tới đó, giọng Đường đại lão lão chột trâm hẳn xuống:

- Hải tử! Nếu bốn điểm đóng cửa thêm lần nữa thì đó là một điều đại bất hạnh, những chủ nhân hai đời trước không nhắm mắt được. Tất cả đều phụ thuộc trí tuệ của người đó.

Đường Du Bình đáp khẽ:

- Dạ hài nhi biết.

Đường đại lão lão gật đầu rồi quay người bước vào hậu phòng.

Đường Du Bình ngồi lại một mình, trầm ngâm nghĩ ngợi:

- Tên họ Lộ này đột ngột tìm đến thượng môn bán mạng, nhất định có mục đích, nhưng mục đích gì? Nếu hắn có thiện ý thì nhất định sẽ là một trợ thủ lý tưởng, nhưng

giả như hấn có manh tâm khác thì sự thể cực kỳ nghiêm trọng. Đại lão nói đúng: “Đường gia lão điểm không thể đóng cửa và vấn đề then chốt là ở nhân vật đầu tiên này!”. Với nhân vật bí ẩn này, dù với ý đồ thế nào thì từ hấn mà có nhiều hy vọng tra ra hung thủ gây nên vụ huyết án một năm trước. Đương nhiên việc này vô cùng phức tạp và nguy hiểm, nhưng Đường đại lão đã không sai khi nói rằng bắt buộc phải chấp nhận nhân vật đáng sợ này...

Chợt lúc đó Nhị tổng quản Khâu Tử Dực bước vội vàng vào sảnh cất ngang ý nghĩ của Đường Du Bình.

Nàng nhú mày hỏi:

- Khâu tổng quản, có chuyện gì vậy? Bên ngoài thế nào?

Khâu Tử Dực cúi mình nói:

- Bẩm, khách nhân đều đã giải tán hết nhưng có một người từ Khai Phong tới muốn gặp tiểu thư.

- Thế ư? Hấn là người như thế nào?

- Hấn tự xưng đã từng làm hộ vệ trong phủ Thượng Thư.

- Hấn muốn gì?

- Hấn muốn nhờ bảo tiêu tới Quan ngoại.

Đường Du Bình như nói một mình:

- Vừa khai trương thương điểm đã có ngay mối làm ăn, đó là điềm tốt rồi! Người đưa ngay người đó vào tây sảnh!

Khâu Tử Dực cúi đầu lĩnh mệnh.

o0o